

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

3. Quid de perseuerantia Concilium Trident. doceat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

di facilitate: isti autem, non dico terrente mundo, sed sciante ne starent, steterunt in fide: cum videret ille bona presentia qua fuerat relicturus; isti futura, qua accepturi erant, non viderent. Vnde hoc, nisi donante illo à quo misericordiam consecuti sunt vt fideles essent, à quo acceperunt spiritum non timoris, quo persequentibus cederent, sed virtutis, & caritatis, & continentia, quo cuncta minantia, cuncta cruciantia superarent: Illi ergo, nempe Adamo, sine peccato vllò data est, cum qua conditus est, voluntas libera, & eam fecit seruire peccato: horum verò cum fuisset voluntas serua peccati, liberata est per illum, qui dixit; Si vos filius liberauerit, tunc verè liberieritis. & accipiunt tantam, per istam gratiã ^{Ioan. 8.} libertatem; vt quamuis quamdiu hic viuant, pugnent contra concupiscentias peccatorum, eisq; nonnulla surrepãt, propter que dicant quotidie, Dimitte nobis debita nostra; non tamè vltiã seruiunt peccato quod est ad mortem. Denique conclusurus hunc locum, Subuentum est igitur, inquit, infirmitati voluntatis humanae, vt diuinã gratiã indeclinabiliter & insuperabiliter ageretur; & idèò quamuis infirma, non tamen deficeret, neque aduersitate aliqua vinceretur. Fortissimo (Adamo) dimisit, atque permisit facere quod vellet; infirmis seruaui, vt ipso donante inuictissime quod bonum est vellent, & hoc deserere inuictissime nollent. En igitur quanta, quæ per Iesum Christum hominibus donatur gratia, quibus illa votis arcessenda, quanta sollicitæ mentis cautione retinenda?

CAPVT III.

Quid de Perseuerantia Concilium Tridentinum doceat.

GRauissima est sacrosancti Tridentini Concilij de Perseuerantia sententia, quam totam totidem verbis referam, suumque illi locum à cæteris eximium relinquam. Ergo sess. 6. cap. 13. sanam contra fatuos hæreticorum errores doctrinam statuens, ita loquitur: Similiter de perseuerantia munitur de quo scriptum est, Qui perseuerauerit vsque in finem, hic saluus erit: quod quidem a ^{Matth. 10.} aliunde haberi non potest, nisi ab eo qui potens est eum qui stat statuere, vt perseueranter stet, & eum qui cadit restituere: nemo sibi certi aliquid absoluta certitudine pollicetur: tamen si in Dei auxilio firmissimam spem collocare & reponere omnes debent. Deus enim, nisi ipsi illius gratiæ defuerint, sicut cepit opus bonum, ita perficiet, operans velle & perficere. Verumtamen qui se existimant stare, videant ne cadant, & cum ^{Philip. 2.} timore ac tremore salutem suam operentur, in laboribus, in vigilijs, in eleemosynis, in ^{1. Cor. 10.} orationibus & oblationibus, in ieiunijs & castitate: formidare enim debent (scientes quod in spem gloriae, & nondum in gloria renati sunt) de pugna qua superest cum carne, ^{1. Pet. 1.} cum mundo, cum diabolo: in qua victores esse non possunt, nisi cum Dei gratia Apostolo ^{Rom. 8.} obtemperent dicenti; Debitorum sumus non carni, vt secundum carnem viuamus; si enim ^{secun-}

secundam carnem vixeritis, moriemini: si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis. Iterumque Canone 16. definit: Si quis magnum illud usque in finem perseverantia donum secerit habiturum, absoluta & infallibili certitudine dixerit, nisi hoc speciali revelatione didicerit: anathema sit.

Hæc igitur ut fundamentum, ut norma dicendorum, ita posita sint, ut ab illis recessisse sit nefas. Meminimus autem nostri temporis refutari hæreticos, qui de salute, de perseverantia, de prædestinatione docuerunt, tam esse certum quemque debere, ut se prædestinatum debeat fide credere, eaque de re dubitare, infidelitatem esse & incredulitatem, gravissimumque peccatum. Igitur hoc esse temerarium, sana Ecclesie sanctæ docet auctoritas, ita tamen ut velit unumquemque firmissimam in Dei auxilio spem collocare, in timore & tremore moderato (qualis filiorum Dei esse solet) salutem operari suam, certamque sanctis operibus facere vocationem: quod nobis per meritum omnium fontem Iesum Christum, præstare dignetur is, à quo omnis paternitas, atque ad eum omnis filiatio, omnis adoptio, & in celo & in terra.

C A P V T I V.

Laus Perseverantiae.

Nihil est profectò quod ad virtutis alicuius vel adeptionem vel conservationem nos acrius moueat, quam si eius præstantiam, fructus, necessitatem penitus & præ cæteris introspexerimus: hæc autem sic in Perseverantia elucet, ut vel solo eius vocis auditu, protinus in mentem ultro veniant. Quis enim vltique adeò tardus est, ut, cum perseverantiam audit, non eam virtutem cogitet, sine qua ceteræ deficiunt omnes, quæ quodammodo sola coronatur, omniumque reliquarum est extrema quædam & consummata perfectio? Ergo exquisitiore nulla probatione, sed neque longiore sermone est opus: est tamen virtus sanctior audiendus, qui præclare & breuiter in illa verba, Sic faciebat Iob cunctis diebus vite sue, commentans ita subdit: In cassum bonum agitur, si ante terminum vita deseratur: quia & frustra velociter currit, qui prius, quam ad metas veniat, deficit. Hinc enim est, quod de reprobis dicitur, Væ his qui perdidit sustinentiam. Hinc electis suis Veritas dicit, Vos estis qui permanistis mecum in tentationibus meis. Hinc Ioseph qui inter fratres usque in finem iustus perseverasse describitur, solus talaris tunicam habuisse perhibetur. Nam quid est talaris tunica nisi actio consummata? Quasi enim protensa tunica talem corporis operit, cum bona actio ante Dei oculos, usque ad vitam nos terminum regit. Hinc est, quod per Moysen caudam hostia in altari offerre præcipitur, ut videlicet & Levit. 3. omne bonum quod incipimus, etiam perseveranti fine compleamus. Bene igitur cepta, cunctis

Gregor. ex-
tremol. 1.
Moral.

Ecclesi. 2.
Luc. 22.

Genes. 37.
ex vers.

LXX.

Exod. 29.

& Levit. 3.